

Lykkedagen

Hei, jeg er en gutt på 13 år som jobber på søppeldynga.

Jeg vet ikke hva navnet mitt er for at foreldrene mine døde når jeg var ganske liten, så jeg har klart meg på egenhånd etter det. Jeg bor i en pappeske like ved søppeldynga.

Da foreldrene mine levde bodde vi i et veldig lite hus i en gate litt lenger bortenfor søppeldynga. Men når foreldrene mine døde ble jeg kastet ut og da ble hust solgt. Så nå lever jeg her.

Jeg har en venn som heter Raphael, han er veldig snill og vi har det ofte gøy sammen. Han er liksom en bror for meg, den broren jeg aldri fikk.

Raphael og jeg går rundt og sorterer søppel hver eneste dag. Det er mange lyder rundt oss. Det er måker som skriker, mennesker som prater og innimellom hører vi gravemaskiner som slipper mer og mer søppel i det fjerne. Søppeldynga er kjempe stor. Det er søppel så langt øyet kan se. Men i tillegg så stinker det helt forferdelig. Det er mest stupp. Stupp er rett og slett bærsj!

Plutselig trækker Raphael på noe skarpt og skjærer seg i beinet. Det var plutselig blod overalt. Jeg roper på hjelp. Så kom to menn og spurte hva som hadde skjedd. Jeg forklarte det og etter noen minutter ringte de etter en sykebil. Sykebilen kom fort, Raphael ble henta og jeg fikk lov til å være med til sykehuset. Raphael ble svakere og svakere, han lukket øynene og pustet tungt. Da vi kom fram til sykehuset tok de med seg Raphael inn på et rom, men jeg måtte sitte på utsiden og vente.

Så kommer en sykepleier og sier til meg at det er verre enn det ser ut til. Jeg hørte det og ble helt knust, jeg kjente tårene begynte og trille nedover ansiktet mitt.

-Hva skal jeg gjøre nå? Tenkte jeg. Da kom en lege bort til meg og sa at jeg kunne komme inn til Raphael.

Der lå han, helt stille. Nå var det bare Raphael og jeg som var i rommet. Jeg satt der, kanskje i femten minutter, og tenkte. Plutselig kom den sykepleieren inn igjen. Hun smilte veldig å se at Raphael blir bra igjen. Jeg lyste opp og holdt nesten på og danse. Sykepleieren spurte hvor vi bodde. Jeg svarte at vi bodde i en pappeske like ved søppeldynga. Hun sto og tenkte

litt. Etter en stund lurte hun på om Raphael og jeg ville flytte inn til henne og mannen hennes. Att de ble på en måte våres nye foreldre. Jeg svarte ja og hoppet rundt. Jeg var helt sikker på at Raphael ville det også. Nå åpnet det seg en ny dør til nye muligheter og til et helt nytt liv.